

Hi ha una realitat profunda comuna a totes les persones que, experimentada, ens fa solidaris, senzills, més assequibles i comunitaris i al coneixement d'aquesta arrel pròpia dels humans és a la que hem de voler arribar.

La pregunta constant és aquesta... Em defineix pel meus valors somàtics o possessius? (Som alt/a, fort/a, ric/a, pobre, dèbil) Em present o crec que som més per la bona imatge i la identitat que he descobert de mi, pels valors i activitats? (Som una persona dedicada, responsable, de bon look ...) Per ventura m'explic per les preocupacions i activitats socials o pel que diuen els altres referint-se a mi? (Em troben simpàtic/a, un poc nerviós/a, poc decidit/da...) Tots aquests adjectius no són realment el meu profund jo. Poden romandre a l'inconscient zones no manifestades, marginades, obscures, oblidades i reprimides. Tal desconeixement pot dur com a resultat el que vulgui cridar sempre, o no, l'atenció, convertir-me en el centre del grup en el que estic integrat/da, voler sempre sortir enmig, desitjar tenir la darrera paraula, valorar-me per damunt els altres, etc. Aquesta manera de relacionar-me és l'efecte de posar l'accent, de recolzar-me més en el bastiment que en el fonament de l'edifici i fruit de moltes comparacions. Més que prestar atenció i descans en el que ens uneix, ho fa en el que ens distingeix. S'ha de tenir en compte que, en tota organització, qui gaudeix d'unes capacitats singulars ha d'ocupar uns càrrecs específics; emperò la seva responsabilitat radica en la millor o pitjor manera d'exercir aquest càrrec que ha de fructificar en un grup més cohesionat i més madur. Si no polaritza la seva personalitat en els adjectius propis i sí en el jo profund, és durà a terme tan bell resultat. Quin és aquest jo profund? Quina és aques-

ta arrel en la que tots hi estam formant un tei-xit vital, una "cadena" forta? Quin és el secret que ens manté units en una realitat superior? Quin és el fonament de la meravella humana?

SOM. Jo SOM, més que Jo tenc. Els grecs afirmaven que l'Ésser és U, Bo, Verdader i més tard afegirem Estètic.

Bastants arriben a tal coneixement de si mateixos. No és un concepte. És una experiència.

Les seves projeccions, com aigües que brollen de l'ullal, són: propers, càlids, oberts, gratuïts, integrats, U en les diferències i el llarg enfilall que brolla de totes les direccions en què, com un ventall, es desplega la dimensió humana.

Tenia raó l'Oracle de Delfos quan pronunciava: " Homo, coneix-te a tu mateix i coneixeràs l' Univers i els déus... "

És a dir: Viuràs ben integrat.

La conseqüència d'aquest estil és gaudir més plenament d'una autèntica i total relació.

Pere Suñer i Bonet

A Pere Suñer

Se apagó
la luz eléctrica
y con ella
el alumbrado,
y la radio
y la «tele»
y la calefacción
y los ruidos de la calle.
Y, ¡qué hermosos
fueron entonces
los instantes
de mi tarde!

Francisco Bisquerra